

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání županem podanému vysloviv, že st-li náleží dle župního statutu župy komárenské výslužné, bytná pense a válečná podpora jen dle kmenového platu, ježto nebyl převzat čsl. vládou, nebyl tedy státním úředníkem a proto jest mu pensi vyměřiti podle starých pensijních předpisů.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto:

Jak nss náležením Boh. 2060 adm. o zcela obdobných stížnostech již vyslovil, jest výrok župního správního výboru župy komárenské o výměře výslužného nejen pokud jde o existenci pensijního nároku župního zaměstnance, nýbrž také pokud jde o výši přiznaných zaopatřovacích požitků, rozhodnutím konečným s vyloučením každé další ingerence žal. úřadu ať již jako instance, ať mocí dozorčího práva při zjišťování základu toho.

Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě a poukazuje k bližšímu jeho odůvodnění podle §u 44 svého j. ř. na důvody nálezu výše citovaného.

Je-li však rozhodnutí správního výboru ohledně stanovení výše zaopatřovacích požitků župních zaměstnanců v tomto rozsahu výrokem konečným, použil župan, odvolávaje se ohledně výše požitků těch k žal. úřadu, nepřipustného právního prostředku, žal. úřad nemohl o prostředku tom pro naprostý nedostatek své kompetence meritorně rozhodovati a poněvadž k úkonu tomu nebyl oprávněn ani mocí dozorčího práva, jest jeho výrok rozhodnutím úřadu absolutně nepřislušného, tudíž zmatečný, pročez bylo ho zrušiti podle §u 7 zák. o ss, aniž se soud mohl zabývati věcně obsahem výroku toho a námitkami stížnosti týkajícími se merita věci.

St-l vytýká žal. úřadu také ještě další nezákonnost, již spatřuje v tom, že nevyslovil, že zaopatřovací požitky náleží mu proti státu a nikoliv proti župnímu pensijnímu fondu, jak stanovil správní výbor. K řešení této otázky bylo by povoláno podle §u 10 župního pensijního statutu instančním pořadem ministerstvo.

Jak však patrně ze správních spisů, nebyla námitka taková st-lem ve správním řízení vůbec přednesena, spor nebyl po této stránce vyřešen pořadem přípustných stolic správních a jest stížnost v tomto směru nepřipustná po rozumu §u 5 zák. o ss.

Č. 2467.

Štátní úradníci (Slovensko): Vdova požívajúca pensiu od čl. štátu neztratí nárok preto, že sa odobrala na prechodnú dobu do cudziny, chce potom pobyt ten premeniť na trvalý a podá žiadosť k príslušnému ministerstvu za povolenia k požívaniu pensie v cudzině. Je nezákonné, keď úrad jej odepre nárok na pensiu vôbec, dokiaľ príslušný úrad o tej žiadosti nerozhodnul.

(Nález zo dňa 8. júna 1923 č. 9779).

V e c: Alžběta H. pred tým v Košiciach proti generálnému finančnému riaditeľstvu pre Slovensko (min. taj. Dr. Em. Hrbek) stran zastavenia vdovskej pensie.

D ô v o d y: — — — —

Nieť sporu o tom, že sť-lka požívala vdovskú pensiu ako vdova po Jurajovi H., sedriálném súdcovi v Košiciach, až do dňa 1. apríla 1922 a že oznámila gen. fin. riaditeľstvu pro Slovensko, že odcestovala 27. marca 1922 do Maďarska — načež tento úrad vyplatu pensie zastavil dňom 1. apríla 1922.

Isto je ďalej, že sť-lka — majúč vedomosť o zastavení pensie svojej dňa 2. júna 1922 podala žiadosť na min. spravodlnosti toho obsahu, že majúč v úmysle trvale bývať v Maďarsku žiada, aby pensia jej patriaca bola vyplatená do rúk syna jejho Juraja H., ktorého k tomu splnomocňuje — a že žal. úrad, ktorému žiadosť táto u presidia sedrie v K. podaná postúpena bola, žiadosť zamietnuť z dôvodu, že sť-lka presídlením do Maďarska bez povolenia min. spravodlnosti ztratila vôbec nárok na zaopatrovacie požitky voči čsl. štátu dla nar. č. 246/1922.

Z uvedených okolností vychádza, že keď sť-lka odcestovala do Maďarska — jednalo se o prechodný pobyt tejže v Maďarsku, ku ktorému dle odst. 4 Šu 59 zák. čl. LXV: 1912 nebolo treba povolenia, lebo norma táto hovorí iba o trvalom pobyte.

V žiadosti svojej zo dňa 2. júna 1922 oznámila sť-lka, že tento svoj prechodný pobyt hodľa zmeniť na trvalý, ku ktorému dla výša uvedeného predpisu Šu 59 treba je povolenia a sice v danom prípade ministra pravosudia a cieľ žiadosti sť-lčinej bol práve ten, aby jej minister povolenie toto udelil.

Žiadosť táto dosiaľ vôbec nebola vybavená lebo miesto meritorného vybavenia žiadosti svojej obdržela sť-lka napadnuté rozhodnutie iného úradu t. j. gen. fin. riaditeľstva, vyslovujúce ztrátu nároku na pensiu. Nss shľadal, že výrok napadnutý odporuje zákonu z náledujúcich príčin: Pokiaľ sa výrok ten opiera o skutočnosť, že sť-lka odcestovala do cudzozemska za účelom prechodného pobytu, je nezákonným, poněváč v dobe odcestovania sť-lčina do cudziny t. j. dňa 28. marca 1922 dla výše už uvedeného odst. 4 Šu 59 zák. čl. LXV: 1912 podobného povolenia nebolo vôbec treba.

Pokiaľ ale podkľadom výroku toho je úvaha žal. úradu, že ide o trvalý pobyt sť-lky v cudzině — je tiež v odporu so zákonom, lebo účel žiadosti zo dňa 2. júna 1922 bol práve premena pobytu prechodného na trvalý a sť-lka sa o povolenia k tomu potrebné t. j. o povolenia ministra pravosudia uchádzala. Keďže ale o žiadosti tej kompetentný úrad t. j. tedy minister nerozhodnuť a žiadosť ona nebola zamietnutá — nebolo predpokladu zákonitého pre napadnutý výrok žal. úradu, že sť-lka ztratila nárok na zaopatrovacie požitky — na pensiu.

I bolo preto napadnuté rozhodnutie zrušeno ako nezákonné.

Č. 2468.

Živnostenské právo (licencie výčapnická — Slovensko): § 3 nar. ministra pre správu Slovenska za dňa 10. augusta 1919 č. 681 pres. nezakládá pre nikoho nárok na vypožičania licencie výčapnickéj.

(Nález zo dňa 8. júna 1923 č. 9780).

Prejudikatura: Boh. 1685 adm.